

Повернення до Львова

Микола Вінграновський

I

Десь далеко-далеко, що лиш слово домове,
Десь глибоко-глибоко в стародавньому дні,
Обізвався твій голос, моє місто-любове,
Твоє ніжне крило пролітає в мені.

В цьому нашому світі, у плинкім нощеденні,
В цьому нашому світі, де доля терпка,
Моє місто-любове, нам з тобою священні
І світанок Данила, і вечір Франка.

Доки сняться нам сни, доки сняться нам ріки
І марнота марнот по душі не снує,
Моє місто-любове, дорогі нам навіки
Ті, хто десь за тобою, ті, хто зараз тут є!

II

На маленькій планеті у великому лузі
Сходить вечір на сине, на сизе й сумне.
На шовковому вальсі, на блакитному лузі
Як давно і недавно ти любила мене.

Як раптово в хвилини блакитношовкові, —
Іще рух! іще крок! іще подих грози! —
Зацвіли твої пальці першим цвітом любові,
Зацвіли твої очі першим цвітом сльози...

Відчорніли в саду переспілі пасльони,
Ззимували сніги ув обійми ріки...
Та порожні мовчать на цепах телефони,
Та над ними порожні летять літаки...

На маленькій планеті у великому місті
Сходить вечір на синє, на сизе й сумне.
На сивавих дощах в сплотнолітому листі

Як далеко-давно ти любила мене...